

The New York Times, editorial, March 13, 1940:

FINLAND

The first instinct of most Americans this morning will be one of thankfulness that the most cruel war of our times has apparently been ended. However hard the terms, at least they call for a truce to fighting. Those of us who have been remote from this horror can look upon the world with different eyes, at least for a little time, if the guns cease firing in Karelia. Has any American tasted this Winter's sunshine, felt the love of his family or the blessings of American freedom, without awareness of the agonies that Finland has been enduring? If the Finnish Parliament ratifies the terms which have been offered it, the tired troops can leave the Mannerheim Line, where so many thousands of their comrades laid down their lives for their country's freedom. The women and children - can look up at the sky again without seeing terror lurking behind every cloud. The angel of death will have gone; one can only hope and pray that the people of Finland will not soon again hear the beating of his wings.

But will this be peace ? Or will it be only an armistice which establishes Russia in a position to resume her march at any time, with the advantage of a better starting point? The terms are harsh. They exceed in severity the terms which Russia demanded last October and which Finland then rejected as incompatible with her existence as an independent nation. There is bound to be widespread fear that the Kremlin — cruel, brutal, utterly without moral standards in the policies it pursues — will make use of the advantages gained in this agreement in order to occupy and bolshevize all of Finland within the next few months or years, as Germany seized all of Czecho-Slovakia within six months after the "settlement" of Munich.

Only the future can provide an answer to this question, assuming that the terms are ratified and peace is formally declared. But at least the case of Finland and the case of Munich are not wholly parallel. The conquest of Czecho-Slovakia did not cost Germany the bones of a single grenadier; the attempted conquest of Finland has already cost Russia incalculable losses, in prestige and in manpower and materials. If Russia believes that she can exterminate an independent Finland, why does she not finish the job now? "Why does she throw over the puppet Government to which she gave formal recognition and come to terms with the Government she boastfully described as non-existent? Why was she so anxious for peace that her Ambassador in London actually asked the British Government to be an

intermediary more than a fortnight ago?

At least Russia now knows the sort of resistance she will face if ever she attempts another invasion of Finland. She knows, also, that another such attempt will in all likelihood involve her in war not only with Finland but with France and Britain. For it is now clear, from M. Daladier's remarkable disclosures to the French Chamber yesterday, how far the Allies were ready to go to bring help to Finland. An expeditionary force of 50,000 fully equipped men, according to the French Premier, was assembled at two ports on the Channel and the Atlantic coast, awaiting only a formal appeal from Finland before being set in motion. The Premier did not say how such a force would have reached Finland, but it seems plain that the Allies were ready to land it in Norway and move it across Sweden to Finland under the resolution of the League. Presumably, some or all of the Allied troops would have landed at the iron-ore port-of Narvik, with or without Scandinavian consent, and on their way to Finland would have found themselves within range of the Swedish iron-ore mines which are so vital to Germany's war effort.

If the time for this project has now passed, one may doubt whether its disappearance is a body-blow to the Allied cause in Europe's major war. After all, the Allies did not decide to send such a force until the meeting of the Supreme Council on Feb. 5, when the Finnish war had been raging for more than two months. If the creation of a Scandinavian front had been vital to the Allies, it would not have taken them two months to make up their minds to take action under the League mandate.

In any case there is no justification for any one, least of all those far removed from the danger zone, to point an accusing finger either at the Allied Powers or at the Scandinavians. The Allied Powers faced from the start the reluctance of Norway and Sweden to permit the passage of Allied troops. The choice before Norway and Sweden was desperately hard. They gave Finland greater help than all the rest of the world put together. Had they permitted the movement of an Allied army across their territory, they might well have made their territory a battlefield. Norway and Sweden wanted no part in this war. They asked only to be left alone. Their dearest wish was to cultivate their democratic gardens in peace.

That, too, was the wish of Finland until Russia struck this cruel blow. The people of Finland have been heroic beyond compare in these three months of war. They will need every ounce of their heroism if the fighting should now end. Their little country has been ravaged no less cruelly in one

Winter than our own was after four years of Civil War. Cities like Abo and Viborg have been devastated. The last five weeks of carnage in Karelia must have cost the Finns at least 20,000 dead and 75,000 wounded, a quarter of their military manpower. If peace comes now, Finland will find these men, killed or maimed in the flower of their strength and vigor, almost irreplaceable. The country's whole industry has been damaged and will have to be repaired before Finland's shattered export trade can be brought back to life. Hundreds of thousands of homeless refugees will have to be fed and sheltered until homes can be rebuilt.

We face the fact that, even if the war should end, the reconstruction of Finland will require greater financial help than the fighting of the war. This time the bulk of the help will have to come from us, for no other country can supply it on the requisite scale. Our help thus far has been negligible in comparison with that which has come from Sweden. The time has come to show we are able and ready to do more.

The New York Timesin pääkirjoitus, 13. maaliskuuta 1940:

SUOMI

Useimpien amerikkalaisten ensimmäinen tunne tänä aamuna on kiitollisuus siitä, että aikamme mitä julmin sota on ilmeisesti päättynyt. Olkootpa ehdot vaikka kovat, ainakin he edellyttävät aselepoa taistelussa. Ne meistä, jotka olemme olleet kaukana tästä kauhusta, voivat katsoa maailmaa eri silmin, ainakin vähän aikaa, jos aseet lopettavat tulituksen Karjalassa. Onko yksikään amerikkalainen tuntenut tätä talvista auringonpaistetta, tuntenut rakkautta perheeseensä tai amerikkalaisen vapauden siunauksia tuntematta tuskaa siitä, mitä Suomi on ollut kärsimässä? Jos Suomen eduskunta ratifioi sille tarjotut ehdot, väsyneet joukot voivat lähteä Mannerheim-linjalta, jossa monet tuhannet heidän toverinsa antoivat henkensä maansa vapauden puolesta. Naiset ja lapset - voivat jälleen katsoa taivaalle näkemättä kauhun piilevän jokaisen pilven takana. Kuoleman enkeli on mennyt; voi vain toivoa ja rukoilla, että suomalaiset eivät pian jälleen kuule sen siipien lyöntiä.

Mutta onko tämä rauhaa? Vai onko se vain aselepo, joka luo Venäjälle tilanteen jatkaa marssiaan milloin tahansa etunaan parempi lähtökohta? Ehdot ovat karut. Ne ylittävät ankaruudessaan ne ehdot, joita Venäjä vaati viime lokakuussa ja jotka Suomi sitten hylkäsi soveltumattomina olemassaoloonsa itsenäisenä kansakuntana. On varmasti laajaa pelkoa siitä, että Kreml - julma, raaka, täysin ilman moraaliarvoja harjoittamassaan politiikassa - käyttää hyväkseen tällä sopimuksella saavutettuja etuja miehittääkseen ja bolševisoidakseen koko Suomen seuraavien kuukausien tai vuosien aikana, kuten Saksa kaappasi koko Tšekkoslovakian kuuden kuukauden sisällä Münchenin "sopimuksesta".

Vain tulevaisuus voi antaa vastauksen tähän kysymykseen olettaen, että ehdot on ratifioidaan ja rauha on virallisesti julistettu. Mutta Suo-

men ja Münchenin tapaukset eivät kuitenkaan ole täysin yhdensuuntaisia. Tšekkoslovakian valloitus ei maksanut Saksalle yhdenkään krenatöörin luita; Suomen valloitusyritys on jo maksanut Venäjälle arvaamattomia tappioita, arvovaltana ja miesvoimana ja materiaalina. Jos Venäjä uskoo voivansa tuhota itsenäisen Suomen, miksi se ei nyt tee työtä loppuun? "Miksi hän heittää laidan yli nukkehallituksen, jonka se formaalisti tunnustusti ja teki sopimuksen sellaisen hallituksen kanssa, jota se rehvakkaasti kuvaili olemattomaksi? Miksi se oli niin hanakas rauhaan, mihinkä sen Lontoon suurlähettiläs pyysi Britannian hallitusta välittäjäksi yli kaksi viikkoa sitten?

Ainakin Venäjä tietää nyt, millaista vastarintaa hän joutuu kohtamaan, jos se koskaan yrittää uutta hyökkäystä Suomeen. Hän tietää myös, että toinen tällainen yritys tulee kaikella todennäköisyydellä sotkemaan sen sotaan ei vain Suomen, mutta myös Ranskan ja Britannian kanssa. Sillä on nyt selvää, Monsieur Daladierin eilen Ranskan edustajainhuoneelle tekemistä merkittävistä paljastuksista, kuinka pitkälle liittolaiset olivat valmiita menemään tuodakseen apua Suomeen. Ranskan pääministerin mukaan 50 000 täysin varustetun miehen retkikunta oli koottu kahteen Kanaalin ja Atlantin rannikon satamaan odottamaan vain Suomen virallista pyyntöä ennen liikkeelle lähtemistä. Pääministeri ei sanonut, kuinka sellainen sotavoima olisi päässyt Suomeen, mutta näyttää selvältä, että liittolaiset olivat valmiita nousemaan maihin Norjaan ja kuljettamaan sen Ruotsin poikki Suomeen Kansainliiton päätöksen pohjalta. Oletettavasti osa tai kaikki liittoutuneiden joukot olisivat nousseet maihin Narvikin rautamalmisatamaan Skandinavian suostumuksella tai ilman sitä, ja matkallaan Suomeen olisivat olleet lähellä Ruotsin rautamalmikaivoksia, jotka ovat Saksan sotaponnistuksille elintärkeitä.

Jos tämän projektin aika on nyt ohi, voi epäillä, onko sen katoaminen isku vyötäröön liittolaisten asialle Euroopan suuressa sodassa. Loppujen lopuksi liittoutuneet eivät päättäneet lähettää tällaista sotajoukkoa kuin vasta kuin Ylimmän neuvoston kokouksessa 5. helmi-

kuuta, jolloin Suomen sota oli raivonnut yli kaksi kuukautta. Jos Skandinavian rintaman luominen olisi ollut elintärkeää liittolaisille, heiltä ei olisi kestänyt kahta kuukautta päättääkseen ryhtyä toimiin Kansainliiton mandaatin nojalla.

Joka tapauksessa ei ole perusteltua kenellekään, kaikista vähiten vaaravyöhykkeeltä kaukana oleville, osoittaa syyttävää sormea joko liittoutuneita voimia tai skandinaaveja kohtaan. Liittoutuneiden voimien edessä oli alusta alkaen Norjan ja Ruotsin haluttomuus sallia liittoutuneiden joukkojen läpikulku. Valinta Norjan ja Ruotsin edessä oli epätoivoisen vaikeaa. Nämä antoivat Suomelle enemmän apua kuin koko muu maailma yhdessä. Jos ne olisivat sallineet liittoutuneiden armeijan kulun alueensa poikki, he olisivat voineet hyvinkin tehdä alueestaan taistelukentän. Norja ja Ruotsi eivät halunneet olla mukana tässä sodassa. He pyysivät vain tulla jätetyksi rauhaan. Heidän rakkain toiveensa oli viljellä demokraattisia puutarhojaan rauhassa.

Se oli myös Suomen toive, kunnes Venäjä iski tämän julman iskun. Suomalaiset ovat olleet vertaansa vailla sankareita näiden kolmen sodan kuukauden aikana. He tarvitsevat jokaisen gramman [unssin] sankaruuttaan, jos taistelut päättyvät nyt. Heidän pieni maansa ei ole tuhoutunut vähemmän julmasti yhden talven aikana kuin meidän omamme oli neljän vuoden sisällissodan jälkeen. Kaupungit, kuten Turku ja Viipuri ovat tuhoutuneet. Viimeisen viiden viikon verilöylyt Karjalassa ovat maksaneet suomalaisille ainakin 20 000 kuollutta ja 75 000 haavoittunutta, neljännes heidän armeijansa miesvoimasta. Jos rauha tulee nyt, Suomi tulee havaitsemaan, että nämä surmansa saaneet tai elämänsä voimassa ja kukkeudessa vammautuneet miehet ovat melkein korvaamattomia. Maan koko teollisuus on vahingoittunut ja se on korjattava ennen kuin Suomen pirstoutunut vientikauppa voidaan palauttaa henkiin. Sadat tuhannet kodittomat pakolaiset on ruokittava ja suojattava, kunnes koteja voidaan rakentaa uudelleen.

Me olemme nyt sen tosiasian edessä, että vaikka sota päättyisi, Suomen jälleenrakentaminen vaatii suurempaa taloudellista apua kuin sodan käyminen. Tällä kertaa avun pääosan on tultava meiltä, sillä mikään muu maa ei voi tarjota sitä tarvittavassa mittakaavassa. Tähän mennessä antamamme apu on ollut vähäistä verrattuna Ruotsista saatuun apuun. On tullut aika osoittaa, että kykenemme ja olemme valmiita tekemään enemmän.

Käännös: Pauli Kruhse